

Szolzenyicin már leülte a szólásszabadság árát, ám örök érvényű művei, s köztük az „Együtt” a cári birodalomban, a Szovjetunióban” mégsem hasznosul. Mi az oka?

A róla elterjedt vélemény, hogy az orosz szellem megtestesülése, vagyis részletesebben mondva a pravoszláv orosz lélek hangja ő. Ez utóbbi jobban differenciálja azt, amiről idézett könyve szól, vagyis az oroszok és az oroszországi zsidók együttélésének történetét. E történetiség sok évi kutatómunka következménye, azzal a szemlélettel, melyet valóban: a páratlan géniusz teremt. Megemlíthető jóakarata, pártatlansága, és mentessége minden olyantól, melyet a zsidók másutt, más országokban elszenvedtek. Bár ez utóbbi, a hasonló „viselkedések” miatt, vagyis az asszimilációs képtelenségük miatt alakult, amint a nagy orosz véli. *Munkájának gerince eme asszimilációs képtelenség*, melyet egyrészt a cári birodalom asszimilációs törekvéseivel, másrészt a zsidóság ellenállásával mutat be. Kétségtelen, a hatalmas dokumentáció, a kétszáz évnyi adatrengeteg, szinte „igazolja” a nagy orosz szellemet, másrészt azonban nyitott kérdések maradnak. Miért is kell asszimilálni. Első válasz, melyet a könyv megfogalmaz, hogy a kereskedelemben, a városok szerkezetének kialakulásában, az ország gazdasági életének megszilárdulásában való hatalom miatt. Másrészt, mert az ellenállás következtében kényszeredett cári és majd a szocialista zsidó-politika kénytelen volt engedményeket tenni velük szemben, melyet a néptömegek nem kaptak meg. Így az orosz lakosság elnyomásához is hozzájárult ez a zsidómentő politika, mely a pogromok kialakulását előidézte. Nemcsak a kereskedelem, de az oktatásban, sőt a saját nyelvhasználatban, -a zsidók nem oroszul beszéltek- kivételezett helyzetük hozta létre azt, hogy a legnagyobb zsidó közösség itt jött létre, s valamennyien az említett tevékenységekből éltek, majd a kialakuló egyetemeken, fakultásokat /orvos-jogász/ foglaltak el. A nagyvárosok államigazgatása is elzsidósodott, s természetes volt, hogy a szocialista forradalom megszervezésében, az államapparátusban, a külföldi szolgálatokban is zsidók domináltak. Szolzenyicin számadatok tömegét alkalmazza, a huszadik század kezdete *szérinte az elzsidósult Oroszország ama arca volt, mely szükségképpen szülte a cári rendszerrel való szembenállást.* Az októberi forradalom vezérkara az a zsidó emigráció, mely megszervezte -amint a Magyar Tanácsköztársaság vezetését is- a rendszer megdöntését, és a hatalomátvételt. Melynek elméleti rendszere Marx, aki úgyszintén zsidó származású, nézetei hozzájárultak a Cionizmus megjelenéséhez, melyet emigráns zsidó szervezetek hoztak létre Párizsban. Ma már a cionizmus hatása, épp az izraeli elszegényedő: rettegő-zsidócskák tömegei miatt csökkent. Nemzetközileg azonban erős. /”Mindennél ott vagyunk”, mondta Izrael elnöke!/
Ma Magyarországon, a „Hit Gyülekezete” egyház, mely ezt a szemléletet részben átvette, olyan politikai hatalmat élvez, hogy szemléletét sem a vallás irányából, sem a politikai másság irányából, sem a hagyományt /kereszténységet/ fellazító szemlélet irányából nem lehet bírálni. Szolzenyicin szelleme, vagyis, hogy egy keresztény ország merjen szembenézni azzal a szellemmel, melyet e „kiválasztott nép” némely tagja magának vindikál, nem jelenhet meg. Szolzenyicint, mint a sztálini önkény leleplezőjét könyvelik el, itt is, és nem a nemzeti identitást megtestesítőként. Ma Magyarországon, amikor az „újabb sütetű nemzeti lét”, csupán a hagyományápolást kedveli, még mindig sok a „vörös posztó”, ezért nem különös, hogy az ideológiai „ellenállások” látens zsidóellenességet fogalmazznak meg. Miközben a magyar fejlődés, ellentétben az oroszal, a múlt század fordulóján igen sokat köszönhetett a zsidóknak, akik nemcsak a bankokban de az irodalomban, a festői szemléletformálásban, a tudományban az orvoslásban jeleskedtek. Így azok a serények, akik 44-ben a deportálásokat szorgalmazták a magyar szellemet gyökereiben alázták meg. A magyar nemzet sosem zsidósodott el oly mértékben, amint az orosz, pontosabban az ukrán, hiszen az Urálon túlra 200 év zsidó politikája sem tudta őket betelepíteni, hiszen ott szántó-vető paraszti lét várta őket. Melyre amint kimondták, a zsidó alkalmatlan. E dolog tehát meghatározza, egy nép fejlődése során kimunkálhatja saját későbbi alkalmasságát, alkalmazhatóságát. Amint ezt, a kultúra fő irányaként a Hegeli /német/ filozófia állítja. Nem véletlen Marx Hegel tanítványa. E kimunkált

„valamire-valóság” azt is jelenti, hogy a szakma, vagyis a kimunkáltság, alá és fölé esetet feltételez, amint a jog, jogszolgákat és végrehajtókat, az orvoslás asszisztenciákat, a tudomány fokozatokat és minősítéseket. A társadalmi hierarchia tehát, a tanultság, vagyis a nemzetnek az utódaira fordított figyelme szerint is differenciálódik, s mindez annak rendelődik alá, hogy „alantasabb” munkára nem alkalmazza azokat. Vagyis a kiválasztottság védi: már kezdetben feltételezi azt a /kereskedő/ szemléletet, mely az „érték alapú gondolkodás” lényege, vagyis két egymásnak meg nem feleltethető dolgot a szerint ítélek meg, hogy a magam „hasznát” a döntésbe beépítem. E „vélemény” mai napig az értelmiség hatalma, valójában még mindig erről szól, a forradalmak utáni helyzet is, immár 100 év után. Még mindig nem érthető, hogy ez nem a szellem hatalma, hanem annak az álságos félre-magyarázata, mely szerint az /Ószövetség, részben az Újszövetség is/ nekik nyilatkozott ki. Ezt a kereszténység is átvette, amint írásaimban gyakran utalok rá, ezzel a bűnt, a zsidóba tömörítette, mely persze alkalmat ad, hogy az indulatok is, a zsidóban landoljanak. Ezt meg kellene oldani, de erre a keresztény dogmatika nem képes. Nyilván az, hogy a zsidóság is, inkább az atomfegyverek hatalmában bízik, mostanra ismét feszíti a húrt, mely ugyan az amerikai elnök és Amerika népének magatartása miatt lazult, - Irán megtámadására nem tudták rábírní- ám ez csupán átmeneti. Amint „Gyökér ok” c. könyvemben írtam, a harmadik évezred alapproblémája a vallások gyökér okainak ütközése, s ezt nem oldja fel a pszichológusok, vagy vallástörténészek konferenciázgatása, mert az okok mélyebben vannak. Így Ukrajna, /IMF-eladósítás/ zsidó terület vissza-zsidósodása azt a problémát veti fel, melyet a Szolzszenyicin zsenije sem oldott meg, hogy ő, mint pravoszláv orosz külön látta, vagyis „mint külső” látott rá a zsidóra. Ez ama probléma, mely felmerül, amikor egy kultúra egy másikra „rálát” ez az európai saját-tudat csalapintásága: melynek reményében a keresztény hittérítő az igaz hitet misszionálja. Ez ama hamis tudat, mely a „fejlett” Európa szellemét, gazdasági felsőbbrendűségét keletre és Afrikára oktrojálja. Ez ama kisszerűség, mely az Európai orvoslás /gyógyszeripar/ hatalmát, az egészséges benszülöttel szemben, a VHO, intézkedéseiben, konferenciáiban gyakorolja. De ez ama kívül állás, mely vonalzóval és körzővel osztotta fel, az első világháború után nemcsak Európát, de Afrikát, nem törődve a népek, nemzetek identitásával, melynek következményeit mai napig érezzük. Ez az a szemlélet, - és nemcsak a „zsinati atyák” vallásos rajongásaként, de a jogban berendezett hatalomként, - képtelen arra, hogy a harmadik év-ezer meghatározója legyen. Ez az, mely Európa széthullását, kisebb nemzetekbe tagozódását eredményezi, és követeli a még kisebb és még kisebb országocskákat, egészen a városállamokig vissza, melyeket körülvelt a „khora”, majd a szent ligetek, és a bennük sétálgató peripatetikusok. Ma még távol állunk attól, hogy a filozófusokat engedjék gondolkodni, amint írtam e diszciplínát is az egyetemi katedrafiloszok, a pénzért gondolkodó lakájok, és ritterek uralják. Ezért van, hogy a „vak tyúk is talál szemet”. A filozófia „feladata” mindezekre rámutatni. Így kell a vallást érteni, és értelmezni, s nem leragadni az olyan Páli kijelentésekben, mint pl. „az üdvösség a zsidók között /közül/ jön”! De számtalan módon, a 2000 év tapasztalata mutatja, hogy a vallás mélységei, nem a valóságos mélységek, amint a magasságok sem. Csupán földi fogalmak, melyeket a beszélt nyelv megszerzett magának, s a hatalom eszközeivel, elsősorban jogban mai napig biztosít. Nem véletlen, hogy az olyan eszme, mint a „jobbik” harcba lendült a „turáni Krisztusért” sőt a magyar időszámításért, ősi származásáért, amivel a zsidók, mármint sajátjukkal kérkednek. Nem gondolom hát, hogy ezek orientálnák a véleményeket, még akkor sem, ha a tudománynak vannak és lehetnek csalapintáságaik, de ezeket a jól fizetett és bebugyolált akadémikusokkal kell megbeszélni, akik rendszerváltás ide-oda: változatlanul jól vannak zsíros állásukban. Tisztelettel. Berkes András

Hivatkozott mű:

Együtt. I. Kötet. Alcím. Oroszok és zsidók a cári birodalomban. II. kötet. Oroszok és zsidók a Szovjetunióban